

NOVÉ PROROCTVÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

STMÍVÁNÍ

Erin Hunterová

Albatros

Kočičí válečníci

Nové proroctví (5) - Stmívání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz

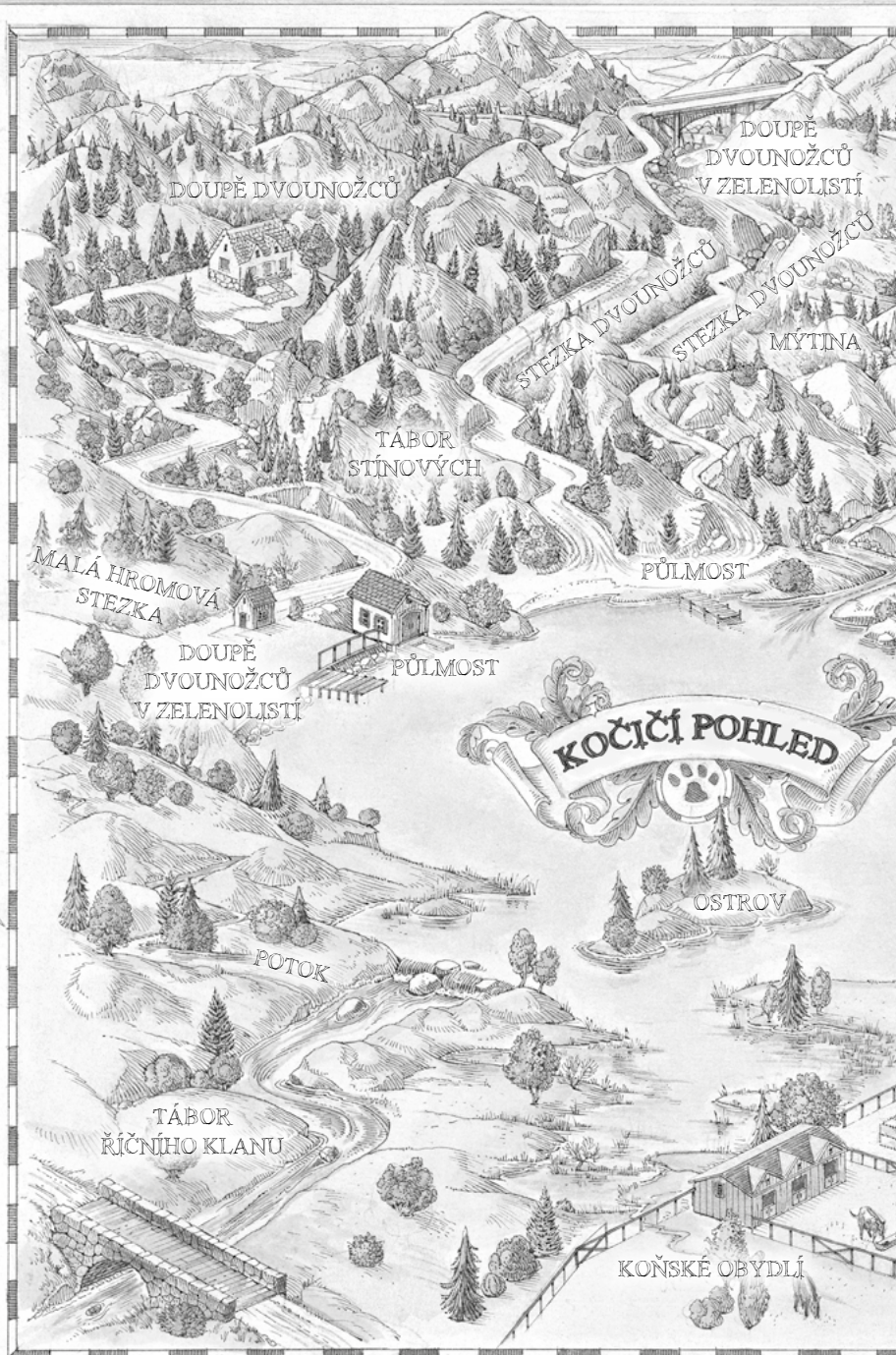
Erin Hunterová

Kočičí válečníci: Nové proroctví (5) - Stmívání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albatros

MĚSÍČNÍ JEZÍRKO

OPUŠTĚNÉ
DOUPĚ
DVOUOŽCŮ

STARÁ HROMOVÁ STEZKA

TÁBOR
HROMOVÉHO
KLANU

PRASTARÝ DUB

JEZERO

TÁBOR
VĚTRNÉHO
KLANU

ZNIČENÝ
PŮLMOST

DOUPĚ
DVOUOŽCŮ

HROMOVÁ STEZKA

KLÍČ

k mapě klanů

HROMOVÝ
KLAN

ŘÍČNÍ KLAN

STÍNOVÝ KLAN

VĚTRNÝ KLAN

HVĚZDNÝ KLAN

SEVER

Zvláštní poděkování patří Cherith Baldryové.

NOVÉ PROROCTVÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

STMÍVÁNÍ

Erin Hunterová

Albatros

Přeložila Beata Krenželoková

Warriors: The New Prophecy – Twilight

© Working Partners Limited, 2006

Translation © Beata Krenželoková, 2022

Interior art © Owen Richardson, 2015

Map art © Dave Stevenson, 2015

Cover art © Owen Richardson, 2015

ISBN tištěné verze 978-80-00-06716-2

ISBN e-knihy 978-80-00-06743-8 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-06744-5 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-06742-1 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITEL

OHNIVÝ MĚSÍC – zrzavý kocour s ohnivým kožíškem

ZÁSTUPCE VELITELE

ŠEDÝ PRUH – šedivý kocour s dlouhou srstí

LÉČITELKA

POPELUŠKA – tmavošedá kočka

JEZERNÍ LÍSTKA – učednice

VÁLEČNÍCI

(KOCOURI A KOČKY BEZ KOŤAT)

PRACHOVOUS – tmavě hnědý mourovatý kocour

BOUŘKA – světle zrzavá kočka

BÍLÝ MRAK – bílý kocour s dlouhou srstí

KAPRAĎ – zlatohnědý mourek

BĚLUNKA – učednice

TRNODRÁP – zlatohnědý mourovatý kocour

ZÁŘENKA – bílá kočka se zrzavými flíčky

OSTRODRÁP – tmavě hnědý kocour s jantarovýma očima

ŠEDIVÁK – světle šedivý kocour s tmavšími flíčky a tmavomodrý-
ma očima

DEŠŤOVOUS – tmavě šedý kocour s modrýma očima

SAZÍK – světle šedý kocour s jantarovýma očima

HNĚDOUŠKA – žlutohnědá a bílá kočka s jantarovýma očima

VEVERKA – tmavě zrzavá kočka se zelenýma očima

PAVOUK – dlouhonožý černý kocour s hnědým bříškem a janta-
rovýma očima

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,

KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

JEZERNÍ LÍSTKA – světle hnědá mourovatá kočička s jantarovýma
očima

BĚLUNKA – bílá kočička se zelenýma očima

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

KAPRADINA – světle šedivá kočka s tmavšími flíčky a světle zelený-
ma očima, matka Prachovousových koťat

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

ZLATKA – světle zrzavá kočka

DLOUHÝ – světlý mourek s černými pruhy, přestal být válečníkem
kvůli špatnému zraku
MYŠKA – malá nahnědlá kočka

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ČERNÝ MĚSÍC – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami

ZÁSTUPKYNĚ VELITELE

RUDOŠKA – tmavě zrzavá kočka

LÉČITEL

OBLÁČEK – drobný mourovatý kocour

VÁLEČNÍCI

ŽALUĐÁK – malý hnědý kocour

KOUŘOTLAPKA – učedník

CEDRÁK – tmavě šedý kocour

JEŘÁB – zrzavý kocour

DRÁPEK – učedník

ZLATUŠKA – trojbarevná kočka se zelenýma očima

MATKY

MAKOVIČKA – dlouhonohá světle hnědá mourka

STARŠÍ

BALVAN – štíhlý šedý kocour

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

JEDNOFOUSÝ MĚSÍC – hnědý mourek

ZÁSTUPKYNĚ VELITELE

POPÍLKA – šedá kočka

LÉČITEL

HNĚDOUŠ – hnědý kocour s krátkým ocasem

VÁLEČNÍCI

UCHORVÁČ – mourovatý kocour

PAVOCHLUP – tmavošedý mourek

VRANIPÍRKO – tmavě šedý kocour

SOVÍFOUSEK – světle hnědý, mourovatý kocour

NOČNICE – černá kočka

LASIČÁK – zrzavý kocour s bílými tlapkami

MATKY

BĚLINA – malá bílá kočka

STARŠÍ

SASANKA – trojbarevná kočka

HBITÝ OCAS – krémově hnědý mourek

ŘÍČNÍ KLAN

VELITELKA

LEVHARTHVĚZDA – zlatá mourovatá kočka s neobvyklými skvrnami

ZÁSTUPKYNĚ VELITELKY

MLHA – šedá kočka s modrýma očima

LÉČITELKA

KŘÍDLENKA – zlatá mourovatá kočka

VÁLEČNÍCI

ČERNÝ DRÁP – kouřově černý kocour

BUKOTLAPKA – učedník

JESTŘÁB – tmavě hnědý kocour s bílým břískem a ledově modrýma očima

HRABOŠÁK – malý, hnědý, mourovatý kocour

VLAŠTOVKA – tmavá, mourovatá kočka

KAMENÁK – šedý kocour

RÁKOS – černý kocour

VLNKOTLAPKA – učedník

MATKY

MECHOVKA – trojbarevná kočka

KVĚTINA – světle šedá kočka

STARŠÍ

TLAPA – podsaditý mourek

BŘEČTANKA – hnědá, mourovatá kočka

KMEN TEKOUČÍ VODY

ŘÍČKA, VE KTERÉ PLAVOU RYBY (ŘÍČKA) – hnědá, mourovatá kočka

HROM – tmavě šedý kocour s jantarovými očima

OSTATNÍ ZVÍŘATA

KOUŘ – svalnatý šedobílý kocour, který žije ve stodole poblíž koňských stájí

KOPRETINA – kočka s dlouhou, krémově šedou srstí, která žije s Kouřem

NITKA – malá šedobílá kočka žijící s Kouřem a Kopretinou

PŮLNOC – jezevčice pozorující hvězdy, která žije u moře

ÚVOD

„Ne! To musí být nějaký omyl!“ mňoukla a vzhledla od břehu vody. Kožíšek jí zářil v měsíčním svitu. „Ještě toho musím tolik udělat!“

K jezírku přiběhla další kočka, s širokou tváří a šedomodrým kožíškem. V očích se jí leskl soucit. „Je mi to líto,“ řekla. „Jistě sis myslela, že se svým klanem strávíš ještě mnoho úplňků, než se k nám přidáš.“

Kočka krčící se na břehu se opět zahleděla do vody. Odrážel se v ní měsíc jako vznášející se lístek a hladina jezera byla poseta hvězdným třpytem, jenž dával vyniknout nespočtu zářících obrysů lemujících kotlinu. Chvíli bylo slyšet jen hučení vodopádu, který stékal z nejstrmější části skály. Kočky z Hvězdného klanu v tichosti přihlížely, jako by všechny sdílely zármutek té, která stála na břehu.

„Sloužila jsi svému klanu věrněji než dokáže většina koček za celý dlouhý život,“ pokračovala kočka s namodralým kožíškem. „Určitě ti to připadá nespravedlivé, že je musíš opustit.“

Kočka krčící se u břehu jasnýma očima vzhledla k hvězdné válečnici. „Modrá hvězdo, vím, že to není tvoje vina. Nemusíš se omlouvat.“

Modrá hvězda trhla ocáskem. „Samozřejmě, že musím. Měla bys vědět, jak moc ti tvůj klan dluží.“

„Všechny klany,“ řekl černobílý kocour s dlouhým ocasem, když se napřímil a přiběhl ke břehu jezírka za Modrou hvězdou. „I ten Hvězdný. Bez tvé pomoci by nikdo z nás náš nový domov nenašel.“ Uctivě se sklonil a na hladině jezírka zablikaly hvězdy.

Kočka na něj zamrkala. „Děkuji ti, Vysoký měsíci. Udělala jsem pár chyb, ale vždy jsem se snažila dělat to, co podle mě bylo správné.“

„Hvězdný klan od svých válečníků ani nic jiného nežádá,“ ozval se štíhlý černý kocour, který se k nim vydal přes mechem pokryté kameny. „Kdybychom mohli tvůj osud změnit, udělali bychom to.“

„Ale pamatuj,“ varovala ji Modrá hvězda, „ani Hvězdný klan nedokáže odvrátit packy osudu, ať už bychom chtěli sebevíc.“

Kočka u břehu jezera přikývla. „To chápu. A budu se snažit zachovat si kuráž. Můžete mi říct, kdy...“

Modrá hvězda zavrtěla hlavou: „Ne. Ani my nevidíme budoucnost tak jasně. Ale až ten čas nastane, poznáš to. A my na tebe budeme čekat.“

O kousek výš se vztyčil čtvrtý duch válečníka a začal se prolétat mezi ostatními hvězdnými obrysy dolů ze svahu. Byl to světlý kocour s pokřivenou tlamičkou. „Až budou klany vyprávět příběhy o té dlouhé výpravě, budou uctívat tvé jméno,“ slíbil.

„Děkuji ti, Křivý měsíci,“ mňoukla kočka.

Všichni čtyři zářící válečníci se shromáždili kolem ní – když ještě packami našlapovali po zemi, byli klanovými veliteli.

„Pamatuj, že síla Hvězdného klanu bude s tebou,“ mňoukla Modrá hvězda. „Nenecháme tě tomu čelit o samotě.“

Kočka vzhledla a zadívala se do jejích modrých očí. „Hvězdný klan se mnou byl vždy.“

„Věříš tomu, i když jsi měla tak těžký život?“ zeptal se Vysoký měsíc překvapeně.

„Samozřejmě,“ odpověděla kočka a oči se jí v záři hvězd třpytily. „Ve všech klanech mám dobré přátele. Byla jsem svědkem narození několika koťat a sledovala starší na jejich konečné cestě k Stříbrné kožešině. Podnikla jsem dlouhou výpravu do nového domova všech klanů. Věřte mi, že bych nezměnila ani jediný den.“ Pak se kočka odmlčela a znovu shlédla na hladinu. „Vím, že není ve vaší moci dát mi více času s klanem. Ale nemůžu si pomoci, abych si to nepřála.“

Modrá hvězda přimhouřila oči. „Všechny nás mrzí, když k sobě Hvězdný klan povolá mladou kočku. Vím, že bys svému klanu oddaně sloužila dál ještě po mnoho období.“ V hlase se jí odrážela bolest, a tak k ní mladá kočka vzhledla a konejšivě natáhla packu.

„Netruchli, Modrá hvězdo. Vím, že až odejdu, o můj klan bude dobře postaráno.“

Z kotliny se ozvalo uctivé mumlání. Modrá hvězda se sklonila nad krčící se kočku a ovinula svou vůní její kožíšek. „Vždy budeme s tebou,“ mňoukla.

Všichni velitelé se pak postupně nad kočkou sklonili a přidali i svůj pach; ve vzduchu tak byly cítit hvězdy smíšené s ledem

a nočním větrem. Následovali je i další válečníci – elegantní trojbarevný statný kocour a mourovatá kočka se stříbrnými pruhy na kožíšku –, kteří ověnčili kočku měsíční barvy silou a kurází Hvězdného klanu.

Jejich hlasy se postupně proměnily v tiché, bolestné sténání stoupající k nebi. Třpytící se obrysy se jeden pro druhém vytrácely, až se kotlina vyprázdnila.

Záře hvězd dopadala na jedinou kočku, která se nehybně krčila u jezírka.

KAPITOLA 1

„Ať se všechny kočky, které jsou dost staré na to, aby si ulovily vlastní kořist, sejdou pod touto Vysokou římsou na klanovém shromáždění.“

Veverka se polekaně probudila, když uslyšela, jak se zvolání velitele Hromového klanu rozléhá skalní kotlinou. Bílý mrak už se prodíral ven ostnatými větvíčkami, které zakrývaly válečnické doupě. Jeho přítelkyně Zářenka se vyhrabala z mechového pelíšku a následovala ho.

„Co Ohnivý měsíc zase chce?“ zamumlal Prachovous, postavil se na ztuhlé nohy a vytřepal si mech z kožíšku. Podrážděně zastříhal ušima a prodral se ven za nimi.

Veverka nejdřív pořádně zívla a pak se posadila, aby se rychle očistila. Prachovous byl ještě vznětlivější než obvykle; Veverka z jeho pohybů poznala, že zranění, která utrpěl v bitvě s Bahňákem, ho stále bolí. Většině hromových koček se škrábance způsobené drápy vzbouřenců ještě nezahojily – Veverku pořád pálila rána na boku, a tak si ho rychle, konejšivě olízla.

Bahňák byl zástupcem Větrných, než klany dorazily na nové území u jezera. Předchozí velitel Vysoký měsíc si ale chvíli před tím, než zemřel, zvolil jako svého nástupce Jednofouska; Bahňáka to rozzuřilo, a tak se proti němu vzbouřil, než Jednofousek stihl od Hvězdného klanu obdržet svých devět životů. Bahňákovi pomáhal i Jestráb z Říčního klanu. Veverka najednou pocítila nával zlosti, když si vzpomněla, jak Ostrodráp stále trval na tom, že bude svému nevlastnímu bratrovi věřit dál i po tom, co viděl, že Jestráb byl do Bahňákovy zrady zapletený až po uši.

Díky Hvězdnému klanu, pomyslela si Veverka, *že Hromoví to včas zjistili a přidali se k bitvě proti Bahňákovi a jeho stoupencům.* Hvězdný klan potvrdil, kdo je pravým velitelem, když blesk zasáhl strom, který spadl na Bahňáka a zabil ho.

Veverka si naposledy olízla svůj tmavě zrzavý kožíšek, pak proklouzla mezi větvičkami a vyběhla na mýtinu. V chladném vánku se okamžitě otřásla. Nad vrcholky stromů lemuujících kotlinu, ve které se Hromový klan usadil na konci své dlouhé výpravy, zrovna stoupalo bledé slunce. Bylo období bezlistí a vítr chrastil holými větvemi, ale na mýtině se nic ani nepohnulo. Vzduch byl svěží a tráva i keře byly stále pokryté bílou námrazou. Veverka však cítila i slabý pach rašících rostlin, který jí napověděl, že novolístí už není daleko.

Zaryla drápy do země a pořádně se protáhla. Její otec, Ohnivý měsíc, seděl na Vysoké římse před svým doupětem, zhruba v polovině vysoké skály. Zatímco se rozhlížel po svém klanu, ohnivý kožíšek mu zářil ve zkosených slunečních paprscích a v zelených očích se mu leskla hrdost. Veverka věděla, že kdyby je hodlal varovat před dalšími potížemi, nevypadal by tak sebevědomě.

Na mýtině se pod Ohnivým začaly shromažďovat kočky. Z dou-
pěte starších se postupně vynořily Myška se Zlatkou. Zlatka měla
špičku ocasu položenou na rameni Dlouhého, který oslepl, a ved-
la ho.

„Ahoj,“ řekla Jezerní lístka, Veverčina sestra, když k ní přiběhla
a pozdravila ji čumáčkem. „Co tvoje škrábance? Nechceš ještě
měsíček?“

„Ne, budu v pořádku, děkuji.“ Jezerní lístka a její učitelka Po-
peluška, která byla léčitelkou Hromového klanu, měly od té bitvy
pořád plno práce; hledaly byliny a ošetřovaly kočkám rány. „Je tu
hodně koček, které ho potřebují víc než já,“ dodala Veverka.

Jezerní lístka přičichla k Veverčiným škrábancům a spokojeně
přikývla: „Máš pravdu. Hojí se dobře.“

Ze školky se ozvalo nadšené mňoukaní. Ven vyběhl Břízek,
a i když zakopával o vlastní packy, vždy se zase postavil, až nako-
nec doběhl za svým otcem, Prachovousem. Jeho matka Kapradi-
na vyběhla za ním a posadila se vedle něj. Otočila hlavu, aby jeho
světle hnědý rozčuchaný kožíšek upravila.

Veverka se pobaveně zasmála. Pak pohledem přejela k tunelu
z trnité bariéry, který byl vstupem do tábora. Cítila, jak se jí svaly
v ramenou napjaly. Ranní hlídka se právě vracela; z tunelu vyběhl
Ostrodráp následovaný Bouřkou s Dešťovousem.

„Co se děje?“ zeptala se Jezerní lístka.

Veverka potlačila povzdech. Byly si se sestrou bližší než obyčejně
kočky ze stejného vrhu bývají, a každá vždy poznala, co ta druhá
cítí. „To Ostrodráp,“ mňoukla neochotně. „Nemůžu uvěřit, že se
pořád přátelí s Jestřábem, i když očividně podporoval Bahňáka.“

„Hodně koček Bahňáka podporovalo,“ podotkla Lístka. „Pro-

tože opravdu věřily, že Jednofousek neměl právo vést Větrný klan. Po tom, co spadl ten strom, Jestřáb přiznal, že se mýlil, a že ho Bahňák obelstil, aby mu pomohl. Jednofousek už mu to odpustil; i všem ostatním kočkám, které proti němu bojovaly.“

Veverka podrážděně mrskla ocasem. „Jestřáb lhal! Byl součástí Bahňákova plánu celou dobu. Slyšela jsem, co Bahňák říkal, než zemřel – Jestřáb se chtěl stát mocnějším, aby mohl převzít kontrolu nad Říčním klanem.“

Jezerní lístka jako by probodávala Veverku ztrápeným pohledem. „Veverko, k tomu nemáš žádný důkaz. Proč bychom měli věřit spíš Bahňákovi než Jestřábovi? Jsi si jistá, že nesoudíš Jestřába jen kvůli tomu, kdo byl jeho otec?“

Veverka otevřela tlamičku, aby něco odsekla, ale už nevěděla, co říct.

„Nezapomínej, že Měsíční dráp byl i Ostrodrápův otec,“ pokračovala Lístka. „Možná to byl krvežíznivý zrádce, ale to ještě neznamená, že jeho synové musí jít v jeho šlépějích. Nevěřím Jestřábovi o nic víc než ty, ale bez důkazů nemůžeme předpokládat, že je stejně zlý jako jeho otec. A i kdyby byl Jestřáb nebezpečný, neznamená to, že Ostrodráp bude jako on – nebo jako Měsíční dráp.“

Veverka nejistě trhla ocáskem. „Asi máš pravdu.“ Ti tři mourovatí kocouři byli propletení jako úponky ostružinového keře, a tak Veverka přemýšlela, jestli se synové Měsíčního drápa vůbec někdy odkazu svého zrádného otce zbaví. „Já jenom... že Ostrodráp mě vůbec neposlouchá! Na Jestřábovi mu záleží mnohem víc než na mně. Nechápu, proč by spíš věřil jemu než mně.“

„Jestřáb je jeho bratr,“ připomněla jí Jezerní lístka. V jantaro-

vých očích se jí zračil soucit a láska. „Nemyslíš, že bys měla Ostrodrápa soudit spíše podle toho, co dělá teď, a ne podle toho, co dělal jeho otec? Nebo pod vlivem obav, co by mohl udělat v budoucnu?“

„Myslíš, že se chovám nespravedlivě?“ zeptala se Veverka. Na výpravě k tomu místu utápějícího se slunce, kam je vyslal Hvězdný klan, aby se dozvěděli o nebezpečí, které hrozilo všem klanům, by bývala Ostrodrápovi světila celý svůj život. Ale co se začal více přátelit se svým nevlastním bratrem Jestřábem, cítila, jak se její důvěra rozplývá jako ranní rosa.

„Myslím, že se rozčiluješ bezdůvodně,“ odpověděla Jezerní lístka.

„Nejsem rozčilená.“ Veverka nedokázala přiznat dokonce ani své sestře, jak moc ji bolí pomyšlení na to, co ztratila. „Bojím se o klan, to je vše. Jestli chce Ostrodráp odejít za Jestřábem, nic mi do toho není,“ zavrčela.

Jezerní lístka pohladila sestru ocáskem po rameni. „Nepředstírej, že je ti ukradený,“ mňoukla. „Ne přede mnou.“ Mluvila vesele, ale v očích měla stále vážný pohled.

„Ahoj, Veverko!“ řekl Šedivák a připojil se k nim dřív, než stihla Veverka odpovědět. Šedý válečník na ni kývl ocáskem. „Pojď se posadit vedle mě.“

Když k němu Veverka přiběhla, všimla si, jak se jeho modré oči rozzářily. Lístka ji následovala a zběžně jí olízla ouško. „Neboj se,“ zamumlala. „Všechno bude v pořádku.“ Přátelsky kývla na Šediváka a pak si odběhla sednout pod Vysokou římsu vedle Popelušky.

Veverka koutkem oka zahlédla, jak Ostrodráp udělal pár kroků směrem k ní. Nejistý pohled v jeho očích potemněl, když se usa-

dila vedle Šediváka, a pak najednou zabočil, aby se sám posadil vedle Kapradě a Hnědoušky. Veverku svrběl kožíšek; nemohla však říct, zda se jí ulevilo, nebo je zklamaná. Když Ohnivý měsíc začal mluvit, dívala se přímo před sebe, ale cítila, jak jí Ostrodrápovy jantarové oči propalují kožíšek.

„Kočky Hromového klanu, od bitvy s Bahňákem už třikrát vyšlo slunce,“ mňoukl velitel. „Před táborem nám stále leží dva mrtví válečníci. Teď, když jsme si odpočinuli, musíme je vrátit Stínovému klanu.“

Veverce přeběhl mráz po zádech. Objevila tuhle skalní kotlinu tak, že se do ní zřítila, když s dalšími čtyřmi kočkami prozkoumávali les; bylo čiré štěstí, že místo, odkud ze skály spadla, bylo ještě příliš nízko na to, aby se zranila. Během bitvy však spadly ze srázu dvě prchající kočky ze Stínového klanu, a zrovna z toho nejvyššího možného místa. Dole na mýtině si zlomily vaz.

„Myslíš, že je Stínový klan bude chtít?“ mňoukl Bílý mrak. „Přece jen pomáhali tomu zrádci, Bahňákovi.“

„Není na nás, abychom rozhodovali o oddanosti jiného klanu ke svým válečníkům,“ připomněl Ohnivý měsíc. „Bahňák nebyl jen tak obyčejný zrádce. Dokonce kočky z jiných klanů věřily, že on měl být pravým velitelem Větrných.“

Bílý mrak nespokojeně trhl špičkou ocasu, ale Veverka viděla, jak Ostrodráp přikyvuje, jako by myslel na Jestřába.

„Ty mrtvé kočky jsou stínoví válečníci,“ pokračoval Ohnivý měsíc, „a jejich klan je bude chtít na jejich cestě k Hvězdnému klanu uctít. Potřebujeme hlídku, která odnese jejich těla k hranici se Stínovými.“

„Já půjdu,“ nabídl se Trnodráp.

„Děkuji,“ uklonil se Ohnivý měsíc. „Kapradi, půjdeš taky? A...“

Pak zaváhal a pohledem přejížděl po starších válečnících. I když se do bitvy zapojilo jen pár koček ze Stínového klanu, jejich velitel Černý měsíc by mohl ze smrti svých válečníků vinit Hromový klan a použít to jako záminku k útoku.

„Prachovous a Bílý mrak,“ rozhodl Ohnivý měsíc. „Vezměte ta těla k hranici, kterou označuje mrtvý strom, pak najděte hlídku Stínového klanu a řekněte jim, co se stalo. Ale snažte se nedělat problémy.“ Na chvíli spočinul pohledem na Bílém mrakovi, jako by se bál, že tvrdohlavý bílý válečník by mohl říct něco nevhodného. „Jestli se vám Stínoví budou zdát nepřátelští, rychle odtamtud zmizte.“

Trnodráp se zvedl a mávnutím ocasu pokynul zbytku hlídky. Společně pak zamířili k trnitému tunelu. Těla válečníků ze Stínového klanu ležela hned za ním, schovaná v hustém trsu ostružiní, kde byla chráněna před liškami a dalšími mrchožrouty.

Ohnivý měsíc počkal, až za hlídkou přestanou chrastit větve, a pak pokračoval: „Včera večer se měl Jednofousek vydat k Měsíčnímu jezírku, aby obdržel svých devět životů a velitelské jméno. Ale jeho velení nebude v bezpečí, dokud ho nepřijmou všechny kočky v jeho klanu. Povedu hlídku k Větrnému klanu, abych to zkontroloval.“

„Ale to je přece problém Větrných!“ namítla Myška. „Hromoví válečníci už si jednou nechali pěkně natrhnout kožíšky, když Jednofouskovi pomáhali. Neudělali jsme už dost?“

Veverku sice píchlo v poraněném boku, ale nemohla s tím souhlasit. „Ale když už jsme pro Jednofouska riskovali životy,“ oponovala, „proč se neujistit, že to stálo za to?“

Myška po ní střelila pohledem, ale Ohnivý měsíc mávl ocasem, aby jejich hádku zastavil.

Pak se zvedla Popeluška. „Ať už tuhle hlídku povede kdokoli, ty to určitě nebudeš, Ohnivý měsíci. V bitvě sis zranil rameno, takže musíš zůstat v táboře, dokud se ti neuzdraví.“

Ohnivému měsíci se zježily chlupy v zátylku; pak je nechal slehnout a léčitelce se uklonil: „Dobře, Popeluško.“

„Já tu hlídku povedu,“ ozval se Ostrodráp a ihned vyskočil na packy.

„Díky, Ostrodrápe,“ mňoukl Ohnivý měsíc. „Ale nevstupuj na území Větrného klanu. Musíme ukázat, že respektujeme jejich hranice. Vezmi hlídku podél hranice, jestli nezahlédnete některou z jejich koček.“

Ostrodráp přikývl: „Neboj se, Ohnivý měsíci. Ujistím se, že žádná kočka hranici nepřekročí.“

Pavouk, který seděl po druhém boku Šediváka, si odfrkl. „Panovačný chlupáč,“ zamumlal. „Kdo si myslí, že je? Zástupce velitele?“

„Ostrodráp je dobrý válečník,“ mňoukl Šedivák. „Není nic špatného na tom chtít se stát zástupcem.“

„Až na to, že Hromový klan už zástupce velitele má,“ podotkl Pavouk.

„Ale Šedý pruh tu není,“ odpověděl Šedivák. „A dříve či později se Ohnivý měsíc bude muset rozhodnout, jak dlouho je na něj ještě ochoten čekat.“

Veverku bolestně píchlo u srdce. Zástupce velitele Hromového klanu polapili dvounožci těsně před tím, než klan utekl ze starého lesa; Veverka si pořád pamatovala ten šok, když sledo-

vala, jak Šedého pruha odvázejí pryč uvnitř vrčící zabahněné obludy. Žádná kočka nevěděla, co se mu stalo, ale Ohnivý měsíc odmítal uvěřit, že je mrtvý, a zvolit na jeho místo někoho jiného.

Vážně se chce Ostrodráp stát zástupcem velitele? přemýšlela Veverka. Nemohla si pomoci, aby ji nenapadlo: *Přesně jako Měsíční dráp*. Vzpomínala na to, jak daleko byl krvežíznivý mourek připravený zajít, aby svých ambicí dosáhl.

Jakmile Ohnivý měsíc vyslovil její jméno, vytrhl ji z myšlenek a vrátila se zpátky do kotliny. „Veverko, ty můžeš jít za Větrnými s Ostrodrápem. Vy taky, Šediváku a Deštovousi.“

Veverka nastražila uši; proběhnout se lesem by jí vyhnalo ty zneklidňující vzpomínky z hlavy. Šedivák už byl na packách a ocas držel vzpřímeně vzhůru.

„Pojďme!“ mňoukla Veverka, když přiběhla k Ostrodrápmu.

„Ještě ne,“ odpověděl stroze Ostrodráp a díval se na ni a Šediváka, jako by je ani neznal. „Chci slyšet zbytek shromáždění.“

Veverka se zase posadila, ale zlostně na něj hleděla.

„Taky potřebujeme lovecké hlídky,“ pokračoval Ohnivý měsíc. „Bouřko, můžeš je zorganizovat?“

„Jistě.“ Bouřka vzhledla ze svého místa u paty skály. „Ale je tu jedna věc, kterou bych chtěla říct, než skončíme.“ Odmlčela se a Ohnivý měsíc jí pokynul ocasem, aby pokračovala. „Hromový klan už má jen jednoho učedníka, Bělunku. Je pro ni těžké zastat všechny povinnosti.“

Hnědouščin bratr, Sazík, trhl ocasem. „Ano, už mě nebaví pořád obstarávat mech pro podestýlky. To není práce pro válečníka,“ stěžoval si. Nebyl válečníkem dlouho a očividně doufal, že až

od Ohnivého měsíce obdrží válečnické jméno, nebude už muset vykonávat učednické povinnosti.

„Bohužel,“ řekl Ohnivý měsíc pevně a pohlédl na mladého válečníka. „Nemůžeš čekat, že to jeden učedník zvládne všechno sám.“

„Bělunka se nadře, div jí neodpadnou packy,“ vložila se do toho Myška. „Zaslouží si trochu pomoci.“

Bělunka, jediná zbývající učednice, sklopila hlavu a předními tlapkami šoupala o zem. Veverka poznala, že od šlachovité starší válečnice, která měla obvykle jazyček stejně ostrý jako drápy, takovou chválu vůbec nečekala.

„Já pomůžu!“ vyskočil nadšeně Břízek. „Jsem dost starý na to, abych už byl učedníkem!“

„Ne, to nejsi,“ řekla mu něžně jeho matka Kapradina. „Ještě jeden úplněk.“

„Tvoje matka má bohužel pravdu, Břízku,“ mňoukl Ohnivý měsíc. „Ale neboj se, za chvíli nastane tvůj čas. Bouřko, můžeš mezitím spravedlivě rozdělit povinnosti mezi všechny kočky?“

Zrzavá kočka kývla na souhlas: „Ano, a zajistím, aby Bělunka měla i dostatek času na výcvik se svým učitelem.“ Pak dodala: „To mě přivádí ještě k jedné záležitosti. Když nemáme žádné učedníky, které bychom mohli cvičit, netrénujeme své válečnické dovednosti tak, jak jsme byli zvyklí. Pokud dojde k dalšímu boji, mohli bychom mít problémy.“

„K žádnému dalšímu boji nedojde,“ mňoukl Pavouk. „Bahňák je mrtvý, tak odkud by hrozba přišla?“

„Ano, máme toho na práci i tak dost,“ zamumlal Sazík.

„Copak Bahňák byl jediná kočka, která kdy dělala potíže?“ ze-

ptala se kousavě Myška a pohrdavě trhla fousky. „Až budete žít tak dlouho jako já, budete dobře vědět, že vždycky existují nějaké hrozby.“

„Přesně tak, Myško,“ souhlasil Ohnivý měsíc. „Naše čtyři klany se opět rozdělují a dříve či později zjistíme, že nemáme jinou možnost než bojovat. Musíme určit jednu kočku, která zajistí, že se udržíme v bojové kondici.“

Šedivák otevřel tlamičku, aby se nabídl, ale než stihl promluvit, ozval se Ostrodráp. „Já se o to postarám, Ohnivý měsíci.“

Veverce se naježil kožíšek. Tohle by měl obvyčejně na starosti zástupce velitele; vypadalo to, jako by se Ostrodráp opravdu snažil zaujmout místo Šedého pruha.

„Počínaje zítřkem můžu vždy ráno trénovat se dvěma nebo třemi kočkami,“ pokračoval mourovatý válečník. „Šediváku, začnu s tebou a Pavoukem.“

Šedivák přimhouřil své modré oči. „Se zataženými drápy?“

Ostrodráp se s ním střetl pohledem. „Ano, ale to je vše. Nejsme kořata, co si jen tak hrají.“

„Šedivák netvrdí, že jsme!“ vyskočila Veverka s úplně zježenými chlupy podél páteře. „Klidně s tebou budu bojovat a uvidíme, jestli si budeš myslet, že si jen tak hrají!“

Ostrodráp na ni zamrkal. „Jsem si jistý, že Šedivák se za tebe nepotřebuje schovávat. Proč ho nenecháš, aby mluvil sám?“

Veverka si nevšímalá Šedivákova ocasu, který jí varovně položil na rameno. Byla příliš rozrušená, aby myslela na to, že jsou uprostřed klanového shromáždění. „Myslíš si, že jsi tak skvělý, Ostrodrápe...“

„To stačí!“ zahřměl Ohnivý měsíc a mrskl ocasem. Jeho zelené

oči propalovaly Veverce do kožíšku díru; zahanbeně se zase posadila.

„Říkal jsem ti, že je to panovačný chlupáč,“ zašeptal jí do ucha Pavouk.

„Děkuji, Ostrodrápe,“ mňoukl Ohnivý měsíc. „Ujisti se, že každá kočka dostane šanci se procvičit co nejdříve.“ Pohledem přejížděl po všech kočkách pod sebou, jako by zkoumal každý škrábanec a vytrhanou srst, aby zhodnotil, jak brzy budou zase schopné boje.

Pak se postavila Zářenka. „Nedaleko odsud je krytá mýtina,“ řekla zrzavobílá kočka a ukázala ocasem. „Včera jsem tam lovila. Země je tam rovná a mechovitá, bylo by to dobré místo pro výcvik; podobně jako písčité dolík ve starém lese.“

„To zní dokonale,“ mňoukl Ohnivý měsíc. „Až skončí shromáždění, ukážeš mi to. Ostrodrápe, nezapomeň se mi ohlásit, až se vrátíte od Větrných.“

Mourovatý válečník rázně přikývl. Pak se otočil na Veverku: „Už můžeme vyrazit, jestli jsi připravená.“

Veverka vyskočila a přimhouřila oči. „Nešlapej mi po ocase, Ostrodrápe.“

„Tak se chovej jako válečnice, ne jako učednice s myším mozem. Nebo si myslíš, že Ohnivý měsíc měl vybrat jako vedoucího téhle hlídky někoho jiného?“

Hlas měl stejně chladný jako pohled. Veverka se otřásla. Tohle nebyla stejná kočka, která s ní a ostatními putovala k tomu místu utápějícího se slunce. Na té výpravě byl jejím nejbližším přítelem, kočkou, která pro ni znamenala víc, než kterákoli jiná; a teď ho sotva poznávala.

„Ohnivý měsíc si může vybrat, koho chce,“ prskala, jako by měla v tlamičce písek. „Přece jen jsi jedním z jeho starších válečníků.“

„Ale to si doopravdy nemyslíš,“ odsekl Ostrodráp. Jantarové oči mu žhnuly a uši měl zuřivě přitisknuté k hlavě. „Myslíš si, že nejsem oddaný, protože mám sourozence v jiném klanu. Viděl jsem, jak mě sleduješ, když jsem byl s Jestřábem u jezera.“

„A ještěže jsem tě sledovala,“ opáčila Veverka. „Jinak by se žádná kočka nedozvěděla, že se Jestřáb pokoušel stát zástupcem velitele Větrného klanu a pak převzít moc nad Říčními. Slyšela jsem, co Bahňák říkal.“

„Bahňák lhal!“ zasyčel Ostrodráp a chlupy v zátylku měl zježené zlostí. „Proč bychom měli věřit, že je Jestřáb zrádce?“

„Proč bychom měli věřit Jestřábovi?“ prskla Veverka a frustrovaně zarývala drápy do země.

„A proč ne?“ opáčil Ostrodráp. „Protože jeho otcem byl Měsíční dráp? Stejně jako mým?“

„To není fér,“ namítl Šedivák, který se postavil vedle Veverky. „Veverka neřekla...“

„Neplet’ se do toho!“ obořil se na něj Ostrodráp, zatímco mrskal ocasem. „S tebou to nemá nic společného!“

Veverka vytasila drápy; ještě chvíli a už by se ohnala po Ostrodrápoře čumáku. Pak ale spatřila, že Ohnivý měsíc vychází se Zářenkou z tábora, a uvědomila si, jak by byl její otec rozezlený, kdyby se jeho válečníci začali mezi sebou prát. Namísto toho tedy zaryla drápy hluboko do rašelinné půdy. „Je mi jedno, kdo byl jeho otec!“ zasyčela. „Nevěřím Jestřábovi, jelikož plánoval zabít Jednofouska. Udělal by cokoli, aby získal moc. To by viděl i slepý ježek!“

